

Antal Attila

Velencei vér

(Marco Polo elveszettnek hitt útitársának leveléből)

Futottam füves pusztán
a minden idegenben kémet gyanító
nomádok tekintete elől,
viaskodtam tengeribetegséggel
a sivatag perzselő hullámain,
szederjesre reszkettem magam
rideg sziklarenetegben.
Ágakon aszott lomb:
húsom ernyedten csüggött csontjaimon,
mikor a Szentséges Szűz, kihez fuldokló-hangon
kitartóan fohászokodtam, megsegített:
hátát hegylábnak vető,
rózsakert szelíd félholdjával övezett
kolostorra letem. Egyetlen lakója
– koros szerzetes, de szeme eleven –
étellel és ággal kínált. Semmit se kérdezett...
Napjaim azóta imamalomként pörögnek.
Hajnalonta a frissen nyílt rózsák
szirmait számláljuk. A kisöreg motyogva,
arcát a gyöngyöző kelyhekbe mártva
halad végig a sorokon. Aztán
én következem. Fura rítus.
Nevetünk, ha összegeink nem egyeznek.
A Nap arany hegyű nyilai
a környék falvaiban záporoznak fejünkre.
Adományokat gyűjtünk, társam közben
teát főz, kenetet kotyvaszt – gyógyít.
Figyelek, tanulok. A jótévő füvek illata
elfedi a meztelen való szegénység-szagát,
majd foszlani kezd, s maradéka
megül a korán vénült arcok gödreiben.
Az esték visszavezetnek minket rózsáinkhoz,
s locsolóvedret, kapát adnak a kezünkbe.
Mentoromnak – néhány hete vettem észre –

nemcsak a gyaloglás, a kertészkedés is
nehezebbé esik már.
Hátán növekvő, láthatatlan súlyt cipel.
Szomjazó a vizet: áhítom szavát,
ám se összegző bölcsesség,
se végrendelkezés. Semmi.
Rám bízta hát, hogy mit teszek,
ha magába fogadja
a vágyakon túli tartomány békéje.
Vérem velencei. Vitorlasuhogástól,
piacok bábeli fecsejtől pezsdül.
Elsorvasztana itt a napok
imamalmának monotoníája.
A falusiak lángba vetik,
elfüstölik halottaikat.
El-elnézem a gyász füstjével, szavával
oly gyakran szolgáló porutat:
hoz-e életet nekem, vándort,
ki helyemre állhat.
Ha nem, itt kell maradnom.
Boldogságos Szűz, igazság tükre,
te *tudod*, miért.

Téli alkony kísért

Az ég kapui tárva
kémények imái
hiába szállnak
hideg lesz éjszakára
Jégcsap-fogait
hegyezi eresz-bádog
Varj-szárnyakon
erdő röppen
károg
Homályba futó utat
újmódi zarándok
reflektor-szeme pásztáz
Kristályba zárt
vércseppnyi láng a bukó Nap
néma kiáltás
Valami nem e-világi zajdul
a táj hűlő tenyeréből
felszökő szélben
Téli alkony kísért
negatív éden

Csodaszarvas